

vilde og maatte hun bryde denne unaturlige og uværdige Forbindelse, der ikke alene havde forstyrret hendes Forhold til Forældre og gamle Venner, men som var paa Veje til at berøve hende den sidste Rest af Selvagtelse. Henimod Morgen satte hun sig ved sin Skrivepult for at meddele ham sin Beslutning. Men da hun skulde nedskrive Ordene, var det, som om Haanden strittede imod. Kærlighedsbegæret flammede op i hendes Blod, — hun kastede pludselig Pennen og blev siddende ubevægelig med Hænderne for Ansigtet.

Fra dette Øjeblik var han hendes Herre. Fra denne Nat fortabte hun sig i sin Ulykke, saaledes som man synker hen i det uafvendelige. Per vedblev at komme og gaa efter Forgodtbefindende. Naar han blev borte, sendte han undertiden et Brev med et Par undskyldende Linjer, ved en enkelt Lejlighed fulgte der ogsaa nogle Blomster med; men han gav i Almindelighed slet ingen Oplysning om Grunden til sin Udeblivelse, og Jakobe spurgte aldrig.

En Dag opholdt hun sig inde i Kabinettet sammen med Moderen, der sad paa sin Sofaplads og syede. Selv havde hun slaaet sig ned henne ved Vinduet med en Avis. Hele Formiddagen havde hun tilbragt paa sit Værelse; ikke engang ved Frokosten havde hun vist sig. Hun var endnu ganske umeddelsom og saae ikke op fra Avisen, som hun ligegyldig gennemløb.

„Du havde nok Brev imorges fra Sidenius,“ sagde Moderen efter en længere Tavshed og gav sig til at lede efter noget i sit Syskrin.

„Ja.“

„Kommer han herud idag?“

„Jeg veed det ikke.“